

EDEP TUŞU

Nureddin Yıldız Hocaefendi'nin 16.12.2012 tarihli (191.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin ve sallallahu ve selleme âla seyyidina Muhammedin ve ala alihi ve sahbihi ecmaîn.

Aziz Kardeşler,

Hepimizin bildiği ve gördüğü gibi bilgisayar, yaşadığımız çağda teknolojinin geldiği noktayı ve insanın teknolojiye ne kadar mahkûm bir hayat yaşadığını gösteren çok önemli bir gösterge oldu. Bilgisayarla beraber gelen internet diye bir sistem de insanlığın neredeyse ekmeği, suyu, havası haline geldi. Bunu hepimiz, yaşlımızdan gencimize, gencimizden çocuğumuza kadar hepimiz görüyoruz; bunun için bir belge sunmaya gerek yoktur. Hiç klavye görmemiş, internetle tanışmamış yaşlı insanlar bile hastanede bilgisayar denen cihaz sayesinde on sene önce kullandığı ilacı, devletin ona verdiği şurubun markasına kadar her şeyi karşısında görünce o da internetten ve bilgisayardan anlamış oluyor. "Aman Allah'ım! Bu ne büyük bir cihaz, nasıl bir teknoloji!" diyor. Bir yaşındaki çocuğundan doksan yaşındaki ihtiyarına kadar her insan, bu çağın karşımıza çıkarmış olduğu teknolojiyi bilgisayardan ve internetten izleyebilir durumdadır. Bu elbette bizim açımızdan şükredilmesi gereken büyük bir nimettir. Aynı zamanda da böyle büyük bir teknolojiyi, böyle bir imkânı; Allah'a kulluk için, dinimizi tebliğ için ne kadar kullandığımız bizim açımızdan çok önemli bir durumdur.

Değerli Kardeşler,

Şimdi, bir hususu hatırlatmak ve aynı zamanda böyle büyük bir nimeti ne kadar Allah'ın rızasına muvafık kullanabildiğimiz muhasebesi olsun diye bir örnek vermek istiyorum. Şu bilgisayar cihazını, bir yaşındaki çocuklar daha kundaktan çıkmadan bilgisayarı tanıyorlar. Artık üretilen birçok şey bilgisayar lisanına göre üretiliyor. Telefonundan tutun başka tüm araçlara kadar her şeyde bilgisayarın hâkimiyeti var. Belki de yakında, kalp pili falan takacakları zaman kod numarası verecekler,"Bilgisayardan şu kodu gir pilin kullanıma açılın." diye. Neredeyse hayatımızın çok önemli ve aktif bölümlerine bilgisayardan ve dolayısıyla internetten hükmedildiği bir zamandayız. Klavye denen şey, yani bilgisayarla bizim aramızda köprü olup bizi buluşturan cihaz; şu masamızın üzerindeki üzerinde harflerin ve tuşların bulunduğu klavyede çok farklı tuşlar var. Mesela bir tuşa basıyorsun karşına değişik bir şey çıkıyor. Başka bir tuşa basıyorsun, seni internete bağlıyor. Muhteşem, gerçekten muhteşem bir şey! Fakat hepimizin de müşahede ettiği gibi dünyada, henüz edep tuşu bulunan bir klavye kullanılmıyor. F klavye mi Q klavye mi diye bunları hala konuşuyoruz, ama önümüzde hayatı ve teknolojiyi hangi noktaya getirdiği konusunda örnek olarak konuştuğumuz bilgisayar ve o bilgisayarın, bize konuşan ekranı olan klavyede maalesef edep tuşu yoktur.

Bu nereden kaynaklanıyor? Teknoloji Allah'a iman etmeyenin ya da "İsa Allah'ın oğludur." diyecek kıvamda bir iman olanın elinde üretildiği dolayısı onda edep tuşu yoktur. Edep tuşu olmadığı için de anneler, babalar, öğretmenler, muallimler "Bilgisayar alırsam bu çocuk neler kaybeder?" diye endişe etmek zorunda kalıyorlar ki bu, imandan kaynaklanıyor şüphesiz. Yani çocuğumuz okuldaki ödevini yapmasından, kültürünü geliştirmesine kadar gerçekten bilgisayara internete teknolojiye muhtaçtır. Bunu inkâr edemeyiz, ama bu muhtaçlık çocuğun önünde giderildiği zaman, bir sene sonraya kalmadan yani yılı dolmadan hangi açıklar getirecek bize, hangi afetlerle karşılaşılacak. Çocuğumuz daha buluş çağına gelmeden fuhuş dünyasına batacak mı batmayacak mı?

Bu endişeyi maalesef gideremiyoruz. Neden gideremiyoruz? Çünkü küfrün elinde üretilen teknoloji, çocuk kadın demeden öldürür. Bir misket bombası üretir, kıvrana kıvrana insanları mezara sürükler. Ya böyle bir teknoloji üretir ya da ürettiğinde ahlak yoktur, edep tuşu yoktur. Müslüman ise, edebi olmadan hiçbir şeyin değerli olmayacağına iman eden insandır. Biz edep üzere yaşayan bir ümmetiz. Edebimiz gittikten sonra biz, “Allah’ın oğludur.” diye şirke düşmüş milletlerle aynı kulvarda yürümek zorunda kalırız. Edebini kaybeden bir ümmet yok olmuş bir ümmettir. O papazların eliyle hahamların eliyle geliştirilmiş, bozulmuş tahrif edilmiş bir kitaba iman eden ümmet düzeyine düşmüş olur. Bunun için sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz ahlaktan, hayâdan bahsederken “O imandandır.” diyor. İmandandır, yani hayâsı olmayanın, edebi olmayanın imanı nasıl olacak ki? Bu, Peygamber efendimizden “Utanma duygusunu kaybeden sonra imanını da kaybedecek.” anlamında bir ikazdır.

Kardeşler,

Bilgisayarın, internetin; mahiyetini, içeriğini, klavyenin nasıl kullanıldığını, enter tuşu ile nerelere girildiğini anlatacak değiliz. Zaten çocuklar bunu benden daha iyi biliyorlar. Beş yaşında çocuk internet, bilgisayar uzmanı oldu artık. Ben bunu anlatırsam onun için gülünç bir iş yapmış olurum. “Aaa! Bu daha yeni öğreniyor bunları galiba.” Olur, ama bir hakikati önümüze koymak istiyorum: Çocuklarımıza mürebbi olarak, öğretici olarak getirdiğimiz bilgisayarlarda edep tuşu yoktur, herkes bunu bilsin.

Müslümanların burslarıyla zekâtlarıyla eğitimi gören Müslüman bilgisayar mühendisleri de “İşte Japonların filan klavye sistemi şu kadar güçlü!” diye, bana edebiyat yapmak için geri gelmesinler. “Ben dört sene bilgisayar ve yazılım mühendisliği okudum, ama edep tuşunu da ilave ettim klavyeye.” diyerek bana gel! “Mü’minlerin kullanacağı klavye geliştirdim.” diyen mühendis Müslümanların kredisiz bursuyla desteğiyle okumayı hak etmiş bir öğrencidir. Bunun dışında sen bir ilave yapamadıktan sonra; küfrün icadı olan bu teknolojiyi, sistemi sorunsuz bir şekilde benim önüme koyamıyor olduktan sonra, sen de onların yediğini yemiş, onların havasında teneffüs etmiş birisi olarak farklı birisi değilsin benim gözümde. Yani hangi bölümü bitirdin? “Bilgisayar mühendisliği bitirdim.” Sen ne katkı getirdin Müslümanlara, herkesin yürüdüğü caddede sen de yürümüşsün. Herkes gibi sürü olmuşsun sen, biz bunu aramıyoruz. Ümmet-i Muhammed, bu illeti sorunsuz hale getirecek bilgisayar mühendisi arıyor. Ya da bana gelip “Filan büyük firma var. İşte o firmanın distribütörü oldum.” deme. Sen de kurdun ağzında bir diş olmuşsun o zaman.

Bu sözleri konuşurken ben teknolojinin bilgisayarın internetin muhalifi biri olarak konuşmuyorum. Yani bunlara muhalefet etmek başka bir şey! Allah’ın yarattığı üzümün, şarap olması halinde; “Bu bağları neden kurdunuz burada?” diyen bir mantığımız var bizim. Teknolojiye de muhalif olmamız mümkün değil, çünkü teknoloji Allah’ın nimetidir. Allah’ın nimetine en müstahak olan insan Allah’ın mü’min kullarıdır. Yeryüzünde ne kadar nimet varsa bunlar müminler içindir. Hiç kimse müminlere bunu haram edemez. **قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي** Allah’ın kulları için çıkardığı bu dekorları, ziynetleri kim Allah’ın mü’min kullarına haram edebilir? Kimin böyle bir yetkisi var? Mü’minler interneti herkesten daha çok kullanmalıdır, ama klavyelerinde “edep tuşu” diye bir tuş olacak.

Biz edebi aşmış; “edepsiz klavyeyi, edepsiz interneti, edepsiz bilgisayarı” istemiyoruz. Çünkü bizim edebimiz imanımızdan kaynaklanıyor. Mü’min olmadıktan sonra yaşamanın ne değeri var. Hayâ ve edebi kaybettikten sonra imanımı kime ispat edeceğim ben? Biz edebi, hayâyı, imanı bir arada tutan anlayış sahibiyiz. Biz Ümmet-i Muhammed’iz! Ümmet-i Muhammed’iz biz! Peygamberimizi tarif

ederken sahabi, “Gelinlik giyecek durumdaki genç bir kız kadar hayâliydi.” diyor. “Hatta o kızdaki daha hayâliydi.” diyorlar Peygamberimiz için. Şu benzetmeye bak sen! Peygamberim aleyhisselatu vesselamin edebinden, hayâsından bahsedeceği zaman sahabe onu kime benzetiyor. “Genç bir kızdaki daha hayâliydi.” diyorlar. Herkes aklını durdursun. Şu benzetmenin ne demek istediğini anlasın. “Genç bir kızdaki daha hayâliydi.” diyorlar peygamber için. Demek ki sahabe nasıl, hangi kıvamda yetişmiş ki, sahabenin kafasında, yeryüzünde edep hayâ açısından genç kız, doruk noktada. Genç kız demek, edep örneği demek. Hayâ utanma, ar duygusunun zirvede olduğu insan demek. Peygamberimizin hayâsını, edebini benzetecekleri zaman da “Genç bir kızdaki daha hayâliydi.” diyorlar. Çünkü Peygamberimizi benzetecek başka bir şey bulamıyorlar. Bir Müslüman’ın gözünde, Cebrail aleyhisselamı gözleri ile görmüş olan sahabe neslinde; terbiye, ahlak, hayâ, utanma, arlanma, büyüğünü bilme, küçüğüne merhamet etme duygusu olsa olsa genç bir kız kadar olur her halde diye düşünmüşler de Peygamberini benzeteceği zaman koca sahabe “Genç bir kızdaki daha hayâliydi.” diyorlar. Acaba sahabi şimdi, babasından, annesinden habersiz ya da annesine babasına ders çalışıyorum numarasıyla geçtiği bilgisayarın başında onunla bununla müstehcen şeyleri konuşan veya önüne çıkan binlerce futbolcu vb. çıplak kıyafetli fotoğraf ve videoların önünde oturan genç kız; üstelik de başörtülü olduğu, güya ilahiyat imam hatip okuduğu, güya medresede ya da Kur’an kursunda okuduğu halde, edep tuşu olmayan bir bilgisayarın önünde ömür çürüten kızlar ashabi kiram tarafından nasıl tarif ederdi? Bunu, anlayamıyorum. Aklım yetmiyor buna. Beynimin havsalası bunu kabul etmiyor.

Sahabe Peygamberini zirveye çıkarmak için “Genç kızdaki daha edepliydi.” diyor. Nasıl bir genç kız varmış onların zamanında ki? Allah Allah! Bu kız mıydı yoksa meleklerle mi kız diyorlardı bunlar. Nasıl bir kız varmış ki onların hayat anlayışında, “Peygamber ondan daha edepliydi, daha hayâliydi, daha utangaçtı.” diyorlar.

Kardeşler,

Demek ki biz, teknolojiden istifade ederken bizim üretmediğimiz, sabah namazı kılmayan insanların ürettiği teknolojiyi kullanırken; tıpkı filan ilacı kullandığı için yan tesirinde kalıp midesi delinen bir insan durumuna düşüyoruz. Nasıl ilaçların yan tesiri bizi mevcut sağlığımızdan daha beter bir duruma sürükleyen bir sorun oluyorsa; birilerinin ürettiği, namaz kılmayan, Allah’tan korkmayan, sağındaki solundaki meleklerin onu izlediğini bilmeyenlerin yaptığı filminden programına, yazılımına kadar her ne varsa bize karşı yan tesirleri var. Bu yan tesirin de en önemli etkeni edebi, hayâsı ve ar damarı çatlamış bir nesil yetişiyor olmasıdır. Bir yaşından itibaren, hatta belki de bir yaşında önce oyalansın diye annesi çocuğun önüne hareket halindeki bir bilgisayar koyuyor. Cep telefonunu çocuklar üç yaşından itibaren, elli yaşındaki babalarından daha iyi kullanıyorlar. Yeni nesil teknolojik bir nesil oldu. Robot nesli geliyor, doğrudur; ama tıpkı robotlar gibi utanmıyor. Elektriği kesilince hareketsiz kalıyor, pili bitince eğri büğrü sesler çıkarıyor. Onun dışında hayâsı olmayan teneke parçası gibi bir nesil geliyor. Edep tuşu olmayan klavyeleri kullanan nesil, bir tepede dursun; öbür tepede. Peygamberinin hayâsından, utanmasından söz ederken sahabenin “Genç bir kızdaki daha hayâliydi.” dediğini düşünsün. Hangi tepe? Bu iki zıt tepenin biz neresindeyiz. Bir; sahabenin Peygamber aleyhisselamın ahlakını ve hayâsını tarif etmek için kullandığı cümleye bakın, bir de edep tuşu bulunmayan bir klavyeyi kullanan şu yeni nesle bakın.

Kardeşler,

Burada veli, anne veya babaları olarak bizler bilgisayarı ve interneti; okul ödevi, iletişim veya eğlence gibi bir sürü nedenden ötürü çocuklar için zorunlu bir ihtiyaç olarak düşünüyoruz. Bunu, böyle kabul ettik. Çünkü çaremiz yok dedik, öğretmen ödev verdi vesaire... İşte! Anne ve baba için gerçekten ciddi bir soru: "Ben çocuğuma bu bilgisayarı, bu interneti almazsam ne yapar; nereye gider." Gerçekten bunları böyle tenkit etmesi kolay, ama akşamdan sabaha kadar kısa bir sürede de bunlara çare üretmesi o kadar kolay değildir. Bunlar Ümmet-i Muhammed'in dertleridir. Nasıl Siyonizm diye bir dert varsa başımızda, uluslararası sömürge kuruluşları diye bir şey varsa ve biz bunları akşam kararlaştırıp sabahleyin imha edemiyorsak; bu da onun gibi genel bir sorundur. Bir afet, insanlığın afeti bu! Bu edep tuşu olmayan klavyeleri üretenler bile artık, ne yapacaklarını şaşırıldılar. Canavar büyüdü, büyüdü; onları da yemeye başladı şimdi. Onlara da daldı canavar, ama bir kere üretip saldılar bunu piyasaya. Kendileri de kaçacak bir yer bulamıyorlar.

Kardeşler,

Biz her şeyden önce bu edep tuşunun olmayışını; tıpkı ekmeğimizde hormon bulunması, yediğimiz salatalığın, yediğimiz mısırın filan arızayı vücudumuzda oluşturması ama bizim çaresiz yine ekmeğe yine mısır yine de peynir almak zorunda kalışımız gibi değerlendirip bu tuşu; kökten atın veya bu melaneti camdan atın ya da caddeye atın hem de yuvarlansın demiyoruz. Her halükarda bu yapılacak bir şey değil! Tıpkı artık ekmeğe yemeyin, bu ekmeğe bir sürü sorun var diyemeyeceğim gibi bilgisayarı da atın diyemiyorum, ama bu aletin içinde edep tuşu yok! Edep tuşu olmazsa elli sene sonra nesil biter, insanlık diye bir şey kalmaz; yedi milyar robotun olduğu bir dünyada yaşarız biz. Bunun için biz mü'minler olarak bunu, tıpkı ekmeği az tüketerek, başka başka tedbirler alarak veya organik tarım diye bir şey yapmaya çalışarak ön tedbir alıyoruz, ama önleyemiyoruz. Olsun hiç değilse bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Yani söylemek istediğim; hepten bir taş gibi, bir kalas gibi bir kenarda beklemeyelim. Ümmet'in ümmet-i Muhammed olmayı gerektiren en bariz farklılıklarından olan edebimize ve ahlakımıza tasallut etmiş olan şu edep tuşu bulunmayan klavyeler karşısında mü'minler olarak biz kendimiz nasıl tedbir alabiliriz; bunları konuşmak zorundayız. Bizden, vakıflarımızdan burs alan bilgisayar mühendisliği öğrencileri, bu konuda yüksek lisans yapanlar, iletişim fakültelerinde veyahut da başka bölümlerde okuyan öğrenciler; bir şey ispat edeceklerse Müslümanlardan bu bursları, zekâtlarını almalıdırlar.

Sıradan bir şekilde okuyacak adama Müslümanların ihtiyacı yok. Yeteri kadar okuyan var zaten. Doktor olarak yetişeceksin, ama benim ümmet olarak senden istifadem ne olacak? Başörtülü doktor hanım olacaksın. Bana ne bundan! Benim muayenemi değiştirmiyor ki! Başörtülü doktor olsa ne olur kısa kollu gömlek giyen doktor olsa ne olur. Ümmet olarak ben nasıl istifade edeceğim senden. Önemli olan budur. Bana, ilaca mahkûm olmayan tedbirli bir hayat mı yaşatacaksın. Allah'tan korkan birisin diye ben senin önünde masada yattığım zaman, bir şeyh efendinin önündeki mürid gibi kendimi rahat hissedebilecek miyim? Beni ilgilendiren budur. Senin başörtün veya başka türlü özelliklerin, seninle Allah arasındaki bir ilişkidir. Ümmetime dönüşü yok bunun. Evet, açık saçıklık ümmetimin açısından bir değer kaybidir, ama ben Ümmet-i Muhammed olarak senden istifadem ne olacak. İnsan ne istifade etmiş olacak senden. Sen de kibirli olacaksan, senin de yanına başörtülü bile hanım yanaştığında "Temizliğinize dikkat etmiyorsunuz." diyerek sen de hakarete başlayacaksın; beni ilgilendirmez senin başörtün. Beni ne ilgilendirir? Sen eğer yetmiş yaşında bir kadının; hemşireden önce kalkıp "Aman bu zor hareket ediyor." diye teyzenin muayene masasına yatmasına

yardım edecek tevazu sahibi, mü'minlere kol kanat germiş bir hanım doktor olacaksan ya da bir beyefendi doktor olarak hastaya insan olarak, mü'min kardeşin olarak bakacaksan benim açımdan bunun bir yararı vardır. Diğer türlü ister sakallı doktor ol, istersen de sarık saran bir doktor ol. Bundan bana ne! Ben ümmet olarak menfaatimi kollarım bu işte. Bin dört yüz senelik manevi değerlerimin korunup korunmadığına bakarım ben. Kâfire bile merhamet eden, ona insan muamelesi yapan Peygamberimin ümmetiyim ben. Kâfire bile merhametle muamele etti. "Vurmayın yüzüne bunların, bunlar da insan!" dedi. Böyle bir Peygamberin ümmeti olarak benim senden ne kazandığım önemli. Ben derken ümmetimden bahsediyorum. Senin önünde de ben ceket düğmeleyecek, askeri mahkemede durur gibi duracaksam bana ne senin başörtünden, bana ne senin sakalından, sarığından! Sen eğer; merhametli, Allah'tan korkan, kendisini de kul olarak gören, hastayı yaratma iddiası olmayan bir doktor ya da bilgisayarına edep tuşu ilave edilmiş bir klavye üretilip çocuğumun ar damarlarını çatlatmayan bir sistem geliştirirken yorgun ve sabahlara kadar bu endişeyle uykusuz kalmışsan ben senin için "Helal, hoş olsun sana ümmetimin desteği!" derim. Öbür türlü zaten herkes talebe okutuyor. Ben sıradan bir insan kitesini temsil etmiyorum. Ben Ümmet-i Muhammedim aleyhisselatu vesselamım. Farkım var! Benim bu farkım Allah'a imanımda, edebimde, insani ilişkilerimde kısacası her meslekte ortaya çıkması gerekiyor. Aksi takdirde ben boşa yaşamış olurum.

Kardeşler,

Bütün bunlardan şunu vurgulamak istiyorum: Bizdeki edep, bizdeki insani ilişkiler, bizdeki karşımızdakine karşı yaptığımız insani davranışlarımız bir fantezi değildir. Bizim ahlakımız nezaketimizden değil, imanımızdandır. Biz ahlakımızı, edebimizi kaybedersek imanımızın altı oyulmuş olur. Bu şekilde iman ediyoruz ve bunu böyle kabul ediyoruz biz. Bunun için klavyeden bir simge olarak bahsediyorum. Yani klavyede edep tuşu olmayınca ne kaybettiğimizi, doktorumuzun edebini ve tevazusunu sahiplenmemesi halinde biz niye onu kazanamamış olduğumuzu, niye ümmet olarak göğsümüzün, bağrımızın geniş olmadığını anlatmaya çalışıyorum. Neden hacca giden bir mü'min, hacdan döndüğünde dünyanın her yerinden gelmiş milyonlarca seçkin mü'minin hatırasından, Allah'ın ve İslam'ın güzelliğinden ya da İslam'ın bir nezaket dini olduğundan bahsetmiyor da orada herkesin birbirinin ayağına basmasından, birbirini itip kakmasından, etrafı kirletmesinden bahsediyor. Bu yanlış! Neden hacca gidilir? Çünkü İslam sadece hacca gitmek değil, insanlığın en naziği olan Muhammed aleyhisselamın haccını tekrar etmektir hac. Hac bir medeniyettir, bütün insanlığa karşı bizim gövde gösterimizdir. Eğer bunu yapamıyorsa bir mü'min döndüğünde, bir yığın olumsuz hatıra anlatan bir insana dönüşür.

Kardeşler,

Edep," Af edersiniz, şuraya girebilir miyim?" " Af edersin, bir yol verir misin?" demek değildir. Zaten öbür türlü adam yol açmaz sana. "Neden kaba konuşuyorsun? deyip bir de yumruk yersin. Edep bu değildir. Bu, belediye otobüsünde herkesin mecburen uyduğu bir kuraldır. Edep daha başka bir şey! "Ümmet-i Muhammed'iz!" diyoruz biz. Biz, Cebrail'den edep görmüş bir Peygamberin ümmetiyiz. Biz göklerin terbiyesini yaşıyoruz. Bizim bağlantımız Keban Barajı ile değil, arşı âla iledir. Arş ile bağlantılı bir enerjimiz var bizim. Biz farklıyız, dolayısıyla biz mendil kullanarak burnunu temizleme nezaketi gösteren edep düzeyinde bir edepten söz etmiyoruz. Yeryüzündeki en mühlit, dinsiz insan bile mendil kullanıyor. Müslüman mendil kullanınca "Maşallah tebareke Allah." dedirtecek bir iş yapmış olmuyor.

Bizde selamdan bireysel ilişkiye, arkadaş ziyaretine varıncaya kadar her davranışımız; edep, terbiye, ahlak gibi kavramlar bir başlık altında inceleniyor olsalar bile Allah'la bağlantılıdır onlar.

Kuralımız şudur bizim: Ne yaparsak yapalım, Allah için, Allah'la beraber yaparız ve karşılığını da Allah'tan bekleriz. Kuldun bir şey beklemeyiz biz. Edebimizin formülü budur. Allah için, Allah'la ve Allah'tan bekleyerek. Bu üç sacayağı üzerine oturmuş edep formülü bizim edebimiz olmalıdır. Bizim klavyelerimizdeki edep tuşunun anlamı budur. Allah için, Allah'la ve Allah'tan bekleyerek yapacaksınız. Bu üç gerekçeyi doldurduğun zaman biz edepli olmuşuzdur. Biz o zaman, genç bir kızdan daha hayâli olan Peygamberin ümmeti mefhumunu içimize oturtmuş oluruz.

Kardeşler,

Bunun dışında sevgi sistemimizden, kimi niye sevdiğimizden ve bunun sonucunda ne olacak gibi sorularımızdan, selam vermeye varıncaya kadar biz hala yerlerde sürünüyoruz. Hala birilerinin sistemlerinin hegemonyası altında eziliyoruz. Şimdi burada mendil nerede kullanılır, anne babaya karşı nasıl hürmet edilir, bilgisayarda hangi programlar izlenir, hangisi izlenmez gibi en alt başlıklarla ilgili bir ayrıntıya girmeyeceğim; ama Peygamber a.s. efendimizden ve ashabi kiramdan örnekler vererek, mü'min açısından edebini düzeyini göstermek istiyorum. Bu edep düzeyini anlatırken, burun temizleme taktiklerinden, mendil kullanma tekniklerinden bahsetmiyorum. Annelerimiz babalarımız bunları bize öğretti zaten. Öğrenmediğimiz zaman da. "Milletin içinde niye mide bulandırılıyorsun?" deyip şamarı patlatıyorlardı. Burnun nasıl temizlendiğini gösteriyorlar insana zaten. Bu çok basit bir edeptir, artık tarlada çalışanlar bile tuvalette kâğıt mendil kullanıyorlar. Ümmet olarak biz, edep tuşlu klavyeye sahip bir teknolojiyi kullandığımız zaman gerçek kimliğimizi ispat etmiş olacağız.

Kardeşler,

Allah için, Allah ile beraber ve Allah'tan bekleyerek iş yapmak; insanı ilişkilerimizin bir numaralı ölçüsü olmalı. Ben bunu konuşurken, zihnimde oluşmuş bir teoriden konuşmuyorum; Peygamber aleyhiesselam efendimizden konuşuyorum. Şimdi "Ahmet'i seviyorum, Mehmet'i seviyorum, oğlumun seviyorum, kızımı seviyorum, kardeşimi seviyorum, akrabamı seviyorum insan olarak; ama filan gün bana hakaret eden kişiyi sevmiyorum. Niye sevmiyorum? Çünkü beni kızdırmıştı." şeklindeki ifade, sıradan bir insan kültürüdür. Keban Barajı'na bağlananların düzeyidir bu. Onların enerjileri menfaatleri doğrultusundadır. Ahmet'i sever, Mehmet'i sever; kızını ve çocuğunu da diplomasına göre sever. Mesela bir diploma sahibi, yüksek maaşlı bir çocuğu onun gözünde, çok daha efendili ve çok iyi bir çocuktur. Öbürü kazara lise terk olsa adam olacağı yoktur onun; çünkü para getireceği yoktur onun. Üstelik bu canavar, menfaat düşmanı hazır paradan yiyecektir; ama benim anlayışım bu olmamalıdır. Neden? Çünkü benim Peygamberim (sav) ne buyuruyor? "Severken Allah için seven, buğzederken Allah için buğzeder; verirken Allah için veren, vermediği zaman da Allah için vermeyen iman basamaklarını aşmıştır. Hani imanın 6 şartı vardı? Burada öyle demiyor ama. Ebu Davud'un rivayet ettiği hadiste "Severken Allah için, buğzederken Allah için, verirken Allah için, vermiyorum derken de Allah için yaptığı zaman iman basamakları çıkmış oluyorsun." Ne dedik "Allah için Allah ile ve de Allah'tan bekleyerek." Bu iman kalitesidir. Bunun örneklerini Allah üzerimizde görmek istiyor.

Müslim'in rivayet ettiği hadisi şerifi defalarca dinlemişsinizdir, ama bir kere daha burada dinleyelim. Hani adamın birisi, başka köydeki arkadaşını ziyarete gidiyor. Allah onun karşısına insan görünümünde bir melek çıkarıyor. Peygamber efendimiz (sav) hadisi şerifte: "Bir insan gibi melek karşısına geliyor ve selam veriyor. Nereye gidiyorsun? Hiç karşı köye gidiyorum, diyor adam. Neden

gidiyorsun, diyor melek. Orada bir ziyaret edeceğim biri var diyor adam. Kim o? diyor. Filanca diyor. Ticarettin mi var onunla? Yok, diyor adam. Alacağın mı var? Yok! Neden gidiyorsun? Ben onu Allah için severim, Allah için ziyaretime gidiyorum, diyor. Sen kimsin? Buralarda yabancı birisisin, diyor. Ben buralı değilim, diyor. Allah beni sana, Allah da seni seviyor dedirtmek için gönderdi, diyor.” Hani arkadaş ziyaretiydi bu! Yok, arkadaş ziyareti değil bu! Allah için gidiyor, Allah’la gidiyor ve Allah’tan karşılığını bekliyor. “Onların kahvesi iyi olur bu kış günü, kahve içmeye gidelim.” diye gitmiyor. Allah için olan muhabbeti, perçinlemek için gidiyor. Allah da bunu bir melekle ona haber göndererek ödüllendiriyor. Hikâye anlatmıyorum; sahih Müslim’de Rasulullah (sav)’den nakledilen hadisi anlatıyorum. O da Allah’tan öğrendi de anlattı bunu.

Biz bir arkadaşımıza çay içmeye ya da onun çorbasını içmeye gidiyor olsak bile aslında Kâbe’ye, Rasulullah (sav) kabrini ziyaret etmeye gidiyor gibi peşimizden melekleri koşturacak iş yapıyoruz. İslam budur. Allah’ın bizde görmek istediği iman budur, iman düzeyi bu düzeydir. Ayşe anamız (radiyallahu anha) “Ben kendimi tanıdım tanıyalı, babamı anamı hep Müslüman olarak bildim.Yani doğduğumda Müslüman olmuşlardı. Sonradan Müslüman olduklarını görmedim. Ben bebekken Müslüman’dı onlar; ama asıl anlatacağım şey, şu kendimi bildim bileli Resulallah (sav) sabah veya akşam bizim evimize muhakkak gelir babamla otururdu.” diyor. Nasıl olsa akşam namazındayız diye değil Ebu Bekir dostu ya evine bir uğruyor. Sallallahu aleyhi ve selem. Sanki o evin çocuğu gibi, aynı babanın çocukları da beraber aynı evde yaşıyormuş gibi aralarındaki dostluk. Dostluk bu işte!

“İmanın basamakları yükselmiş” ibaresine tekrar dikkat edelim. Senede 1 defa telefonla görüşme düzeyindeki arkadaşlıkların, dostlukların sahipleri olarak; hangi düzeyde dostlukları olan peygambere iman ettiğimizi karşılaştıralım. Ne diyor Ayşe annemiz, Buhari’nin rivayet ettiği hadiste. Böyle takvimden falan okumuş değilim, Buhari’den okuyorum. “Kendimi bildim bileli anamı ve babamı mü’min olarak gördüm. Yani hiç kâfir olduklarını görmedim onların ve kendimi bildim bileli akşam sabah Resulallah evimize gelip babamla bir otururdu.” diyor. Ne konuşmuşlardır ki akşama kadar. Peygamberimiz, Ebu Bekir’i seviyor; sevdiğini de ispat için evine gidiyordu ama bir fark var tabii ki! Her seferinde Resulallah gelecek diye nescafeleri ya da başka şeyleri hazırlamıyorlardı. Onlar birbirlerine gidiyorlardı; Showroom ziyaretime gitmiyorlardı. Ziyafete gitmiyorlardı varsa arada bir çorbayı beraber içiyorlardı. Onu da tasın bir kenarından O içiyordu bir kenarından kendisi içiyordu. Yoksa birbirlerine sarılıyordu yetiyordu bu hasretlerine.

Elbette, bir ziyaret devletlerarası bir ziyarete dönüşürse 10 senede 1 ancak olur tabii ki. Bir ziyarete gidilecek, selam verilecek diye evin kadını saatlerce mutfakta esir kalıyorsa alimallah 15 senede bir bile çoktur. Çünkü adamın zaten 100 tanıdığı var diyelim. Senede zaten kaç tane gün var ki. Külfetsiz ve Allah için Allah’la beraber, Allah’tan ziyafet bekleyen bir mantıkla her sabah veya her akşam Ebubekir’in evindeyiz. Her sabah veya her akşam Ebubekir’in evindeyiz, ama ziyafet Allah’tan gelecek ve sen Ebubekir ile otururken üçüncünüz de Allah olacak. Gündem de Allah’a uygun bir gündem olacak. O zaman sabah, akşam, öğleyin, bütün vakitler dostların buluştuğu ve meleklerin kutlamak için yeryüzünde peşlerinden dolaştığı bir muhabbete dönüşecek.

Kardeşler,

Ne konuşuyoruz? Bizde edep ve insanlar arası ilişki, imanımızla alakalıdır. Bunun adına arkadaş ziyareti diyebiliriz. Adı “arkadaş ziyaretidir” ama içinde Allah’ın rızası vardır. Çünkü arkadaşlığımız Allah içindir, Allah’la beraberdir ve akibetimizin sonucunun Allah’tan beklendiği bir ilişkidir bu. Yani “Yakın zamanda filan makama gelmesi muhtemel birini, muhakkak ziyaret etmen lazım.” Yılların

dostu tabii ki! Yakında yükseleceği belli adamın yıldızı parlıyor. Elbette onun peşinden ayrılmayacaksın. Sen bir yıldızın parladığı bir yerde, biz ise arşın parlak olduğu yerlerdeyiz. Yıldız nedir ki arşın yanında. Düğme kadar değil ki arşın yanında. Ne yapayım ben senin yıldızlarını! Seviye budur; Tevrat'ı para ile satan haham düzeyi değil bu. Bu Ümmet-i Muhammed'in düzeyidir. Ebubekir dostunsa, sabah akşam evindesin; o da senin evindedir. Seviye bu. Sallallahu aleyhi ve sellem

Kardeşler,

Şimdi, bir başka açığa dikkat çekmek istiyorum. Bir mü'min bir mü'minle karşılaşıyor. Tabii olarak "Selamun aleyküm" diyecek. O da "Aleykümselam" diyecek ya da mü'min mü'mine telefon açıyor "İyi akşamlar" olmaz, "Selamun aleyküm" olacak. Çünkü selam; akşamı, sabahı, gündüzü, geceyi, yaratan Allah'ın emniyetidir. "İyi geceler" onun trilyonda biri kadar bile değer taşımaz. Ne iyi gecesi be! Ne demekmiş," iyi aksamlar, iyi sabahlar". "Selamun aleyküm ve aleykümselama" ne oldu? "Müslümanca bir iş yaptık." diyorlar. Neden? "Ecdattan biz böyle gördük." diyorlar. Kesinlikle böyle bir şey doğru değil. "Ecdattan böyle gördük biz. Selamun aleykümü biz ecdattan görmedik." de ne demek? Biz Keban bağlantılı değiliz; çünkü biz arşla bağlantılıyız, arştan böyle gördük.

Ben mü'min kardeşimle yüz yüze geldiğim zaman veya telefonla görüştüğüm zaman selamla başlarım sonra da ne beklerim biliyor musunuz? Yine Müslim'den rivayet edilen Resulallah sallahu aleyhi ve selami dinliyoruz. Bak "Esselamun aleyküm" neymiş onu anlatıyor. Ne buyuruyor "İman etmedikçe cennete giremeyeceksiniz; çünkü cennetin anahtarı imandır. Birbirinizi sevmedikçe de iman edemezsiniz." Tek tek iman edip paketlenip Allah'a gitmeyeceğiz biz. Tek tek iman edip hepimiz tek bir paket olup Allah'a gideriz biz. Allah bizi cemaat olarak görmek istiyor, bir arada görmek istiyor. Kendi başına evine, tekkesine kapanmış, melekleri ayağına getirmiş, melekler her gün hesaplarını topluyorlar, hesabı akşam Allah'a götürüyorlar ve tek başına arşa yükseliyor adam. Bu ancak masallarda böyle olur. Yahudiler böyleydiler; dağlara çekilir, 50 sene 100 sene ibadet ederlerdi. Bu ümmet sokak ümmetidir, meydan ümmetidir. Meydanlarda toplanıp Cuma namazına haftada en azından bir defa gelmezse mümin bile olamayacak kadar Allah'ın huzurundan kovulmuş halde olmamak için, bir arada yaşayan ümmettir. Bu nedenle Peygamber aleyhisselam efendimiz ne buyuruyor. "İman etmedikçe cennete giremezsiniz; mümkün değil, birbirinizi sevmedikçe de iman etmiş olamazsınız." diyor; ama burada nokta yok. Noktalı virgül var. Sonra diyor ki "Aranızdaki sevgiyi kaynaştıracak formülü söyleyeyim mi size?" Buyur ya Resulallah " Selamı yayın aranızda!" diyor. Ey ümmet! "Esselamu aleyküm" ile "Alo" arasındaki farkı anladık mı şimdi? "Alo" sadece "alo". "Esselamu aleyküm ve aleykümselam" ise muhabbet ve Allahın cennetidir. Sadece "esselamu aleyküm" değil demek ki bu. İşte edep tuşunun farkı budur.

"İyi akşamlar, iyi sabahlar, iyi işler, iyi günler, iyiler, iyiler!" mübarek iyilik perisi oldu herkes. "Esselamu aleyküm, aleykümselam!" bununla bitmedi; muhabbet getirdi selam sana. O muhabbet iman getirdi, imanın bedeli de cennet. İster yukarıdan aşağıya doğru oku. Ne diyor? "İman etmedikçe cennet yok; birbirinizi sevmedikçe de iman yok! Selam, muhabbeti getirsin." Yukarıdan böyle okunuyor. Aşağıdan yukarı doğru okuyacak olursak "Selamlı ümmet olursanız birbiriniz seversiniz. Birbirinizi severseniz iman etmiş olursunuz iman edince de cennete girmiş olursunuz. "Alooo!" değil, "Esselamu aleyküm." "İyi işler" değil, "Allah bereket versin." Allah'la Allah için ve Allah'tan bekleyerek yapanların kalite farkı budur. Her şeyimiz Allah için olsun, Allah'la beraber olsun ve karşılığını, ödülünü Allah'tan bekleyelim. O zaman melekleşmiş bir insan olarak yürüyorsun demektir. Meleğin yeri de Allah'ın izniyle cennettir.

Kardeşler,

Bir edep tuşunun bizi nerelere götürebileceğini, varlığının veya yokluğunun nelere mâl olacağını konuşuyoruz. İnsan olarak birbirinizi sevmenizin, birbirinize karşı alakamızın; baba oğul arasındaki, eşler arasındaki, arkadaşlar arasındaki hangisi olursa olsun. Birbirinizle ilişkiniz şu üç sacayağı üzerine olursa ve yaptıklarınızı Allah için, Allah'la ve Allah'tan bekleyerek yaptığımız zaman; çok büyük bir yatırım yaptığımızı, arşla kurduğumuz bu bağlantının karşılığının cennet olacağını düşünürüz biz. Onun için biz, insanları makamlarıyla binekleriyle evleriyle laflarıyla değil; Allah ile olan bu bağlantılarıyla tartarız. Tarttığımız zaman da Peygamber aleyhisselatü vesselamın yetiştirmek istediği, meleklerle yarışan bir nesil ortaya çıkar

Kardeşler,

Çok cazip bir örnek daha vereceğim; sonra da bu örnekten nerelere çıkabileceğimizi konuşmaya çalışacağız. Resulallah sallallahu aleyhi vesellem Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği bir hadisi şerifte... Arkadaşlar, kardeşler! Buhari ve Müslim demek bizim nazarımızda, Kur'andan sonra tereddütsüz kabul ettiğimiz en önemli kaynak demektir. Buhari tek başına, Müslim de tek başına; böyle ikisi birleşince perçinleşmiş bir güç var ortada. "Buhari ve Müslim rivayet ediyor." demek bizim için sorun yok demektir. Şöyle ki gözümün önünde duran koca bir dağ benim için ne kadar gerçek ise "Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği bir hadis de o şekilde elhamdülillah gerçektir." diyorum. Cennette de aynen o şekilde bunu seyredeceğim, diye itimat ediyorum. Böyle iman ediyorum ben. Bu bir varsayım değil, imanım böyle elhamdülillah!

Bakınız! Resulallah sallallahu aleyhi vesellem, bir gün Ömer Bin Hattab'ın da bulunduğu bir mecliste diyor ki: "Bana rüyamda cennete girdiğim gösterildi." diyor. Cennette rüyasında dolaşıyormuş. Kim? Resulallah sallallahu aleyhi ve selem. "Çok muhteşem bir saray gördüm." diyor. Şimdi kendisini cennette kabul ediyor rüyasında. "Yahu, bu saray kimindir burada; bu cennette, dedim." "O Ömer Bin Hattab'ın sarayıdır, dediler bana." diyor. Sonra " Bir gireyim Ömer'in yanına, dedim" diyor. Şimdi Peygamber efendimiz cennete girmiş rüyasında; Ömer'in sarayının önünden geçerken onun sarayına girmek istiyor. Sonra "Düşündüm ki bu Ömer çok kıskanç adamdır. Şimdi ailesiyle beraberdir. İçeri girerim, rahatsız olur. Girmeyeyim içeri, dedim ve girmedim." diyor rüyasında. Ömer de orada zaten. Ömer Bin Hattab da " Akşam kim bilir neler düşündün ya da Yasin okudun da onun için rüyanda gördün." Demiyor. Resullah'ın rüyası bu; olur mu olmaz mı yok. Ömer radiallahu anh "Ben kıskanç biriyim, ama senden bir şey kıskanır mıyım?" diyor. "Senden kıskanır mıyım? Sana anam babam feda olsun, ya Resulallah!" diyor

Şimdi burada duruyoruz. Bu, Buhari ve Müslim'in rivayet ettiği bir hatıradır. Ahmet Bin Hanbel, başka bir hatıra naklediyor. Ömer Bin Hattab radiyallahu anh Ümmeti Muhammed'in başı olduğu zaman; yani halife olduğu zaman Ümmeti Muhammed'e, Allah servetler vermeye başlayınca vatandaşları maaşa bağladı. Önce Ashabı Kiramın büyüklerine; nasıl şimdi memurların bir derecelendirmesi varsa onlara da o şekilde bir derecelendirme yaptı. Memurların hepsine önce bir numara verdiler. En yüksek derecedeki numarayı hem ümmetin başı hem halifesi hem de çok değerli bir hizmetleri olduğu için kendisine vermişler. O da bir kontrol etmiş listeleri, "Bu bir numaraya niye beni yazdınız?" demiş. "En uygun böyle gördük." demişler. "Benden önce iman edenler var; beni Allah'ın koyduğu yere koyun. Listenin başına ilk iman edenleri, Ashab-ı Bedir'i koyun." demiş ve o şekilde bir liste yapılmış. Sonra Üsame Bin Zeyd radiyallahu anh, yani efendimizin azad ettiği kölesinin oğlu Üsame; listede bugünkü tabirle 3. Dereceden maaşa layık görülmüş. Ömer'in oğlu da 4.

Derecede kalmış. Sonra bir gün Abdullah İbni Ömer, yani Ömer'in oğlu. Şu, cennette Resulallah'ın dediği olayın başka bir şeklini dinliyoruz şimdi. Abdullah İbni Ömer, babasına demiş ki "Baba, Üsame Bin Zeyd yaşça benden küçük ve benden sonra Müslüman oldu. Benden çok cihada katılmadı, Kur'anı da benden fazla bilmiyor. Onu nasıl benden yüksek maaşlı birisi yaptın, bunun neresinde adalet baba! Babası senden değerli değildi, maaşı neden yüksek oluyor." demiş. "Yavrurum yanlış düşünüyorsun. Senin babandan çok onun babasını seviyordu Resulallah. Resulallah seni seviyordu, ama Üsame'yi senden daha çok seviyordu. Onun için de onun maaşı fazla oldu." demiş.

O cennette "Ömer kıskanç adamdır, evine girmeyeyim, rahatsız etmeyeyim. Ailece oturuyorlardır şimdi." şeklindeki cümleyle nereden bağlantı kurduk? Aşk, karşılıklı oluyor. Rasulallah sallahu aleyhi ve sellem "Ümmetim! Ümmetim!" desin. Mevlüt dinlerken, kandil gecelerinde sen de ah vah et! Maaşlandırmaya gelince de O'nun ahlakı, O'nun Kur'anı, O'nun sünneti her şeyin altında olacak şekilde olsun.

Ömerlerin imanı böyle değildi. İki sevgiliden biri cennete girdi. "Ömer kıskanç adamdır, evine girmeyeyim, rahatsız etmeyeyim. Ailece oturuyorlardır şimdi." dedi. O'nun vefatından 10 sene sonra dostu Ömer, O'nun yüreğindeki sevdaya göre maaş düzeni kurdu. Ekonomik değerlere göre değil. Hâlbuki ashab biliyorlardı ki Abdullah İbni Ömer, Üsame Bin Zeyd radiyallahu anhin talebesi olacak düzeyde değildi. Abdullah İbni Ömer daha çok cihada katıldı, daha âlim, Ashab-ı Kiramın fukahasından ve daha takva birisiydi. Efendimiz de onu o şekilde seviyordu, ama Ömer'in anladığı değer, bu aritmetik değerler değildi. Ömer laf anlayacağı zaman yürek sevdasına göre anlıyor. Biri "Ailece muhabbetlerini bozmayayım." diye cennette bile rahatsız etmemeyi düşünüyor. Öbürü de "Üsameyi daha çok severdi, maaşa daha layıktır." diyor. Elbette bu iki olay arasında ki bağlantıyı kurmak da bir aşk meselesidir. Bunu, oradan buradan bu bağlantıyı kurarak düşündüğümüz zannedilecek. Hayır! Biri seviliyorsa o sevginin bedelini ödemeye hazır olduğunu ispat ettiği için seviliyor zaten. Öldükten sonra iyi sesli hafızları toplayıp güzel Kur'anlar okutup muhteşem bir şefaathat ya Resulallah çektin mi, bir de adam tabutta yatıyor ses yok; soluk yok. Nasıl bilirdiniz bu muhterem, aziz, değerli, saygın, ölü efendi hazretlerini? Adamın tek meziyeti ölmüş olmak. Mübarek ruhu tayyibeleri öyle değerli ki "Yeter ki ölsük de biz de öyle iyi adam olsak." insanların nazarında tabii ki bu böyle. Adamı hiç görmedik hayatımızda; ama "Çok iyi bilirdik çok iyi adamdı." Böyle yürümüyor bu aşk!

"Oğlum, onun babasını senin babandan çok seviyordu Resulallah sallallahu aleyhi vesellem. Onu da senden daha çok seviyordu." Bu dünyada değerinde Resulallah'ın sevgisi üzerinden yürüyor. Kimi ne kadar seviyorsa Resulallah, sen o kadarsın!

O, seni kâmil seviyor. O, cennette seni görmeden hiç havzına oturmayacak bile, ama senin ona vereceğin hiçbir şey yok. Bu yalan aşk! Bu yalan aşk! İş bitiren adam ister ümmet.

Aişe annemiz radiyallahu anha bir hatıra daha anlatıyor bize. Bu da çok önemli; iş bitiren adamla iş oyalayan adamın farkı budur. Elinde bir vakıf var senin, ama sana emanet edildiği gibi duruyor. Filan mescidin imamısın, müezzinisin; ama sana teslim edildiği zaman 20 cemaatin vardı sabah namazında, 20 senedir hala 20 cemaatin var. O da sadece ölenlerin yerini doldurmuşsun. Bir bu düzey var, bir de Aişe annemizin "Defol git karşımdan!" dediği adam var. Bakın ne diyor. Buhari'de Resulallah sallallahu aleyhi veselleme ait bir hatırayı anlatıyor Aişe annemiz radiyallahu anha. Mute de Caferi Tayyar'ın, Abdullah İbni Revaha'nın ve diğer sahabelerin şehadet haberi gelince Medine çalkalanmış. Çok büyük, o zamana kadar ki en büyük zayıat; Uhut muharebesi ve Mute Savaşı. Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin amcasının oğlu Hz. Ali'nin ağabeyi Cafer de orada şehit oldu. Cafer'in evinde de çok yetim

çocuk kaldı. Efendimiz mahzun olmuş. Aişe annemiz diyor ki “Ben evde kapı aralığından mescidi izliyordum. Adamın biri geldi: Ya Resulallah! Cafer’in evinde çok büyük matem var, kadınlar bağırıp duruyorlar, dedi. Git söyle bağırıp çağırmasınlar teselli et onları! Adam, beş dakika sonra geldi. Ya Resulallah susmadılar, dedi. Git, rica et, söyle!” . Medine çalkalanıyor. Efendimiz zaten mahzun, kötü bir haber gelmiş. Aişe annemizden nakletmeye devam ediyoruz.“Git, rica et, bir şeyler söyle! Adam gitti ve iki dakika sonra geri geldi. Susturamadım ya Resulallah! Susmuyorlar, bağırıp çağırıyorlar, dedi. Git, toprak doldur ağızlarına! Dedi peygamberimiz ve adamı gönderdi.” Yani “Toprak doldur ağızlarına!” demek “Ne yapacaksan yap!” demek gibi bir şey olmuş.

Aişe anamız da buyuyor ki “Burnu sürtüncesice adam, ne gidip bir işi becerebildin ne de Resullullah’ı rahat bıraktın. Senin gibi Müslüman olur mu?” diyor, radiyallahu anha. Radiyallahu anha. Ana! Ana! Bak evladı için ne diyor. “Gidip üç defa kadınları susturamadın, matemlerini önleyemedin. Ne onları yapabildin ne de Resulallah’ı rahat bıraktın. Zaten Resulallah sallahu aleyhi vesellem mahzun burada.” Bu mahzuniyetinde “Susmuyorlar ya rasulallah! Cafer Efendimiz sallallahu aleyhi vesellemin amcasının oğlu, onun bir tür babası gibi. O evdeki matem, Peygamberin matem. Ümmet olarak ortada bir sıkıntı var hem de ciddi bir sıkıntı. Bu hem Ümmeti Muhammed’in derdi hem de onun aile derdi; zaten yüreği yanıyor. “Ağlıyorlar, susmadılar ya Resulallah” “ Git sustur, rica et.” “Ağlıyorlar, susmuyorlar.” Dertine dert katıyorsun Peygamberimizin. Anamız ise ne diyor. “Burnu sürtüncesice adam! Ne oradaki işi halledebildin ne de Resulallah’ı rahat bıraktın.” diyor.

Sana bu iş tevdi edildiğinden beri “Edep tuşunu anlatıyorum.”sana iş verildi, Sen ise bir hafta sonra bu işlerin ne kadar kötü olduğunu, ümmetin ne kadar sıkışık olduğunu, gençlerin ne kadar kötü durumda olduğunu anlatıyorsun. Sana bunları anlatman için mi bu görev verildi. Matem haberlerini dizersen Aişe anamızı karşında bulursun. Ne biçim vakıf başkanısin sen be! Ne derneğin başkanısın ne iş hallediyorsun ne de bize moral bırakıyorsun. Bizim edebimiz sadece burnunu mendille silmek düzeyinde değildir. Ümmetimin dertlerine çare olacaksın. Çare olamıyorsan kimsenin moralini bozmayacaksın. Sen sadece dertlerin peşi sıra gidiyorsun ve her toplantıda ümmetimin sıkıntılarında, gençlerin sorunlarından bahsediyorsun. Geçen günkü toplantının aynısı zaten bu! Dert anlatıyorsun! Bu toplantıda dertler biraz daha büyümüş, sonra karar alıyorsun “Dertleri çözeceğim.” diye. Öbür toplantıda dertler çözülememiştir, büyümüştür. Hepimize kutlu olsun!

Ne yapıyorsun sen? Ona sahabe olduğu için bir şey yapmadı.Seni görseydi Aişe anamız Alimallah, sana kırbaçla vururdu herhalde. Edep! Edepten söz ediyorum. Dertli zaten benim Peygamberim! Cafer’im şehit düşmüş, Abdullah İbni Revaha’m şehit düşmüş, Halid zoraki Müslümanların canını kurtarıp geri getirmiş. Deyim yerindeyse başından duman tütüyor zaten Peygamberimin sen de geliyorsun. “Şurada matem var!” diye. Bilmediği şeyi sanki anlatıyorsun. Bir Müslüman olarak gördün, sustur o ateşi! Beş dakika sonra, on dakika sonra gelip “Daha fena oldular ya Resulallah.” diyorsan; sen de o zaman edep tuşu bozuk bir klavyesin.

Edep, sadece burnunu mendille silmek değildir. Aynı zamanda derde çare, yaraya merhem olmak; hiçbir şey yapamıyorsan moral kırmamaktır edep. Bunu sağlayamayan mü’min benim derdime daha fazla kezzap dökmektedir.

Edepten söz ediyoruz. Allah için, Allah’la beraber ve Allah’tan karşılığını bekleyerek iş yapan mü’minin kalitesini konuşuyoruz. Bunu yapamayanı da Aişe annemiz ayıplıyor işte. “Ne biçim adamsın!” diyor. “Burnun sürtüncesice herif!” yani burnun sürtüncesice demek yatalak kal, toprakta

sürün koyun gibi demektir. Bu Arapça bir deyim. Hadisi şeriflerde geçen bir deyim bu; ama üzüldüğünü, kızdığını, tepki gösterdiğini gösteren bir olaydır bu.

Kardeşler,

Biz Tevrat üzerinden geçim sağlayan Yahudi hahamlar gibi; Hristiyanların ellerindeki İncili tahrif için hileler arayan ve düzenler kuran Yahudilerin oyununu anlayamayan, Hristiyan papazlar gibi bir din yaşamıyoruz. Biz Resulallah sallahu aleyhi ve sellem moralinin düşmemesine, aksine moralinin düzelmesini sağlayacak Aişe olmak zorundayız. Bunu yapamayanı kınarız.

Biz Ümmeti Muhammed'iz! Farklıyız, değerliyiz; biz filan elektrik santraline değil, arşı alaya bağlandık. Düzeyimiz çok yüksektir ve tavizsiz Müslümanız biz. Müslümanlığımızın en temel direklerinden birisi de edepli bir ümmet olmamızdır. Peygamberin edebinin, genç kızlarımız üzerinden ölçülebildiği ve bu genç kızlara sahip ailelerin ümmetiyiz biz.

Böyle bir Kur'an indirdi bize Allah ve böyle bir eğitim veren peygamberimiz var. Aişe'miz de buydu, Üsâme'miz de Ömer Bin Hattab'ımız da buydu. Allah onlardan razı olsun. Muazzam örnekler olarak karşımızda duruyorlar. Biz, yüzeysel ekonomik değerler üzerinden ölçümü yapılan bir edep ümmeti değiliz! Biz sadece biziz. Allah için, Allah'la beraber ve Allah'tan bekleyerek yaşarız. Aksi takdirde; biz ve bizden öncekilerin süründüğü vadilerde sürünüp gideriz ki Allah o zaman bize rızasını ihsan etmez.

Velhamdülillehi rabbil alemin